

What

if...

*Dromen over onderwijs
Dreams on education*

Radboud University

What if... Dromen over onderwijs // What if... Dreams on education

© 2020 Radboud University, team Educational Design and Technology

This work is made available following the Creative Commons Licence Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0)

Interviews, text and editing: Gert Bosgra and Nikki Verseput

Illustration and design: Gert Bosgra

Production: Gert Bosgra, Booike During, Jules van Horen, Marijke Kok and Nikki Verseput

Translation: Tandem UK

Contact: edt@ru.nl

This publication has been compiled following the *What if... Dreams on education* exhibition created for Radboud Academy. The exhibition was open to visitors during the 2020 Radboud Education Days at the Radboud Teaching and Learning Centre.

Special thanks to: Liesbet Korebrits and Klaar Vernaillen (Radboud Academy), Jos in den Bosch and Mariska Kleemans (Radboud Teaching and Learning Centre), Norbert Hermesdorf (Technical Support Group), Ronnie Koenen (UVB Beheer), Anouk Nolte and Terry Verseput.

Published in association with:

RADBOUD
teaching and learning centre

A digital version of this publication is available on www.ru.nl/docenten/edt

If you feel safe in the area you're working in, you're not working in the right area.
Always go a little further into the water than you feel you are capable of being in.
Go a little bit out of your depth. When you don't feel that your feet are quite touching the bottom, you're just about in the right place to do something exciting.

David Bowie

Inhoud Contents

Inleiding // Introduction	6
What if...	8
Jan Kremer droomt van vertrouwen	10
Mariska Kleemans droomt van autonomie	12
Dennis Löwick droomt van inspiratie	14
Rick van Baaren droomt van vrijheid	16
Jana Vyrastekova droomt van ambitie	18
Ard Lazonder droomt van variatie	20
Simon Tans droomt van interactie	22
Hanneke Spath droomt van inzicht	24
Edwin van Meerkerk droomt van visie	26
Paulien Meijer droomt van creativiteit	28
Harold Bekkering droomt van motivatie	30
Jan Bransen droomt van toewijding	32
Evelyn Kroesbergen droomt van flexibiliteit	34
René ten Bos droomt van verbinding	36
Translations // Vertalingen	38
Beelden // Images	54

Als je vorig jaar september had beweerd dat tegen het einde van het collegejaar alle studenten volledig online onderwijs zouden krijgen en vanuit huis hun tentamens zouden maken, dan was je weggelachen. Zelfs als je dit begin februari zou hebben gezegd, dan had vrijwel niemand je geloofd. Maar half maart was het werkelijkheid. En half april was je er al zo aan gewend dat bij het zien van oude beelden van volle treinen en collegezalen meteen een anderhalvemeter-alarm afging in je hoofd.

Wat onmogelijk lijkt, is vaak in werkelijkheid alleen maar onvoorstelbaar. Want, zo klinken de clichés, onder druk wordt alles vloeibaar en nood breekt wet. Inmiddels heeft een groot deel van de docenten ervaren wat het is om online onderwijs te geven. Er zijn docenten met krijtbordheimwee die merken dat het ze best goed afgaat. Er zijn digitale avantgardisten die merken dat ze hun draai niet vinden zonder de subtiele lichaamstaal die wegvalt in een videoverbinding. De meesten hebben de ervaring dat je hier wat verliest en daar wat wint. Het is improviseren, het is keihard werken om de boel om te gooien, het is wakker liggen, maar het gaat. En als het nog eens zo moet, dan weet je nu al wat je anders gaat doen.

Een jaar geleden - toen pandemie nog gewoon een achtletterwoord met een 'p' was - besloten wij om opnieuw veertien Radboud docenten te interviewen. Op ons verzoek vergaten zij voor even alle bestaande kaders en beperkingen en vertelden ze hoe hun ideale onderwijs eruit zou zien. Uit die veertien grote dromen haalden we de kern en die hebben we geïllustreerd met collages en video's om de verbeelding verder te prikkelen. Dit boekje is de catalogus bij de tentoonstelling die over dit project te zien was tijdens de Radboud Onderwijsdagen 2020 in het Radboud Teaching and Learning Centre.

In een tijd waarin alles anders is geworden en het onvoorstelbare toch mogelijk blijkt, willen we je hiermee uitnodigen om je eigen dromen over onderwijs nog eens tegen het licht te houden en je af te vragen hoe onmogelijk die nou eigenlijk zijn.

Als je daarover iets met ons wilt delen, of als we je kunnen helpen om je dromen te realiseren, dan vinden we het leuk om van je te horen.

Team Educational Design and Technology
Booike, Gert, Jules, Marijke en Nikki

edt@ru.nl

Last September, if you would have proposed that by the end of the academic year all students would be following their studies entirely online and would sit their exams at home, there's little doubt you would have prompted considerable laughter. Even if you were still pushing the notion as late as the beginning of February this year, you would still have brought few on board. But by mid-March, your 'outrageous' suggestion had become a material fact. By mid-April everyone had already become so accustomed to the new reality that just viewing images from before the lockdown, such as crowded trains and lecture halls, would immediately set-off your inner 'social distancing' alarm.

Once concrete, the impossible seems reduced to being just curiously credible. Clichés abound: 'everything liquifies under pressure' or 'need has no rules'. Many lecturers now have experience in what it means to teach online. Those suffering 'chalkboard nostalgia' have however discovered through necessity a brand-new facet to their abilities and are beginning to thrive digitally. There are also the 'digital avantgarde', who find it less easy than they thought due to the subtleties in for example body language disappearing into the digital cloud. However, most experience a gain as well as a loss. Improvising, a lot of hard work with everything turned upside down, lying awake at night, but still, it does work. Given the opportunity to start again however, you would already have a head start on how to approach things differently.

A year ago - when pandemic was still only a three-syllable word - we decided to interview fourteen lecturers. At our request they shelved, for a moment, all existing frameworks and limitations to describe what their ideal way of teaching would look like. We ran with the core from the fourteen dreams and illustrated these with collages and videos to stir the imagination further. This booklet is the catalogue accompanying the project's exhibition, which was presented during the 2020 Radboud Education Days at the Radboud Teaching and Learning Centre.

In a truncated period during which everything, absolutely everything, has changed and the incredible now seems possible, we invite you to peruse your own limitless dreams about education and ponder whether these are indeed impossible... But are they really?

If you would like to share any of these thoughts with us or if we can help you realise your dreams, then we would love to hear from you.

Team Educational Design and Technology
Booike, Gert, Jules, Marijke en Nikki

edt@ru.nl

What if ...

Jan Kremer droomt van

vertrouwen

Geef studenten een leeg diploma en laat ze een portfolio vullen om hun eigen ontwikkeling laten zien.

Een leeg diploma is een blijk van vertrouwen. Met een portfolio geef je daar waarde aan. Het diploma van nu is een schijnzekerheid. Het zegt weinig over degene die het heeft behaald. Het moeten voldoen aan dat soort uniforme maatstaven is zelfs een belangrijke oorzaak van de uitval van jongvolwassenen. Je kan op zoveel manieren laten zien dat je ergens goed in bent. Dat kan veel rijker, veel persoonlijker.

Help studenten om te leren door ervaring op te doen, samen te werken en zelf kennis te construeren.

Onderwijs draait nog te veel om een ouderwetse opvatting van kennis als iets vaststaands dat je moet overdragen. Kennis die ergens ligt te wachten om ontdekt te worden. Maar kennis is nergens. Kennis ontstaat als je erover praat, als je ermee bezig bent. Het is dynamisch en verbonden met context. Je hebt de praktijk nodig om kennis betekenisvol te maken. Laat studenten meteen meewerken aan innovatieve projecten, dan worden ze enthousiast. Zo construeer je samen nieuwe kennis. Door te coachen kun je ze daarbij prikkelen of afremmen, en biedt je ruimte, vertrouwen en veiligheid.

Dwing studenten niet om te voldoen aan een norm, maar laat ze hun persoonlijke standaard ontwikkelen.

Het vertalen van wat je hebt geleerd in een cijfer is puur reductionisme. Met grote gevolgen, want zo lok je toetsgericht studeren uit. Ik heb in mijn opleiding tot gynaecoloog geen enkel cijfer gehad. Alleen maar feedback, zodat ik kon leren van mijn ervaringen. Bedenk eens hoeveel rust het zou geven als je alleen nog maar toetst om voortgang te bepalen en richting te geven aan het leerproces. Dat geeft studenten vertrouwen, zodat ze gemotiveerd blijven om iets moois van hun opleiding te maken.

Mariska Kleemans droomt van

autonomie

Ik vind het onze taak om studenten af te leveren die gemotiveerd zijn om zichzelf te ontwikkelen.

Door het afschaffen van de studiefinanciering en de nadruk op rendement is er minder ruimte voor de persoonlijk-professionele ontwikkeling van studenten. Tegelijkertijd zit het werkveld juist te wachten op zelfstandige individuen, die gemotiveerd zijn om zich te ontwikkelen. Maar als studenten alleen maar studeren om toetsen te halen en aan het eind van hun studie nog steeds verwachten dat hun docent uitlegt hoe het zit, dan zijn ze eigenlijk nog niet klaar.

Docenten moeten minder informatie-overdragers worden en meer facilitators van het leerproces.

Sinds mijn coachtraining valt me op hoe weinig we met studenten praten over wie ze zijn, wat ze willen en wat ze kunnen. Welke keuzes maak je? Hoe wil je je ontwikkelen? Ze volgen een vastomlijnd programma en het hele systeem is ingericht op de middelmaat. Dat moeten we doorbreken. Niet alleen op programmaniveau, maar ook op cursusniveau. Door het gesprek te voeren over wat iemand wil kun je het leerproces stimuleren. Zowel van de hoogvliegers als van de studenten die er wat meer moeite mee hebben.

In plaats van feitenkennis kunnen we ons beter richten op de essentie: het academische, het onderzoeken.

Studenten komen vaak in andere banen terecht dan waarvoor ze zijn opgeleid. Dat is veelzeggend. Een bedrijf wil dat je een academisch diploma hebt, omdat dat aangeeft dat je een onderzoekende houding hebt en kritische vragen kunt stellen. We zijn te veel bezig met vakspecifieke kennis die binnen no-time gedateerd blijkt. Feitenkennis beklijft niet. Het is veel belangrijker dat studenten een theorie kunnen toepassen. Ze moeten zelfstandig een onderzoek kunnen opzetten en uitvoeren, maar daarvoor hoeven ze niet alle methodes uit hun hoofd te kennen.

Dennis Löwik droomt van

inspiratie

In plaats van steeds maar nieuwe prikkels op te doen, hebben studenten meer verwerkingstijd nodig.

We vervelen ons nooit meer. Er is overal afleiding. Ook ik neem mijn mobiel mee naar de wc om Twitter te checken. Ik moet gaan hardlopen om echt tot rust te komen, dan krijg ik weer ideeën. Grote bedrijven als Google snappen dat. Die geven hun medewerkers een dag in de week om een beetje te freewheelen. Dat creëert een soort afleiding die rust geeft aan je hersens. Dat zou ik met studenten ook willen bereiken. Meer tijd om hun hersens alles te laten verwerken, zodat ze zelf tot nieuwe inzichten komen.

Tijdens contacturen wil ik samen aan de slag. Dan kan ik mijn enthousiasme voor het vak overbrengen.

Als iemand enthousiasme laat zien, maakt dat nieuwsgierig. Ik zorg dat ik daar tijd voor vrijmaak als ik studenten zie, en dat ik samen met ze aan de slag kan. Kennisoverdracht of practicumvoorbereiding organiseer ik zoveel mogelijk als zelfstudie en online. In het onderwijs maak ik tijd om samen naar problemen en mogelijke oplossingen te kijken. Zo kan ik opsporen waar de pijn zit en uitleggen wat iemand niet snapt.

Studenten hebben feedback nodig, geen cijfers. Een eindoordeel levert alleen maar frustratie op.

Toetsen zijn metingen met een enorme foutmarge, opgezet voor de buitenwereld. Je moet waarborgen dat studenten aan de slag gaan met de stof. Een toets hoeft ze alleen maar te vertellen waar ze staan en wat ze moeten doen om zich verder te ontwikkelen. We gaan in onze opleiding nu vakoverstijgende toetsen ontwikkelen. Dat zie ik als de toets van de toekomst. Daarvoor heb je kennis en vaardigheden uit meerdere vakken nodig om een project over een vakoverstijgend thema tot een goed einde te brengen.

Rick van Baaren droomt van

vrijheid

Het loslaten van protocollen. De verantwoordelijkheid bij docenten en studenten leggen. Dat is wat ik wil.

Het onderwijs staat bol van de kwaliteitseisen. Je zou de ballen moeten hebben om die controle los te laten. Keuzes durven maken vanuit een visie en uitglijders voor lief nemen. Als je dat niet doet, creëer je een draak. En die hebben we hier. We moeten terug naar vertrouwen, passie, eergevoel en trots. Studenten echt onderdeel laten zijn, bijvoorbeeld door ze weer mee te laten werken binnen een vakgroep. Dat is een afweging tussen vakmanschap en controle. Het zou me heel veel waard zijn. Ik zou er met hart en ziel aan meewerken om dat te realiseren.

De aandacht moet uitgaan naar het begeleiden en sturen van het leerproces, door intensief contact.

In mijn bedrijf wordt het leerproces begeleid door vakinhoudelijke coaches. We houden daarmee continu oog voor de cursisten: wat sluit aan, wat hebben ze nodig, waar raken we ze kwijt? Daarnaast creëren we veel informele contactmomenten. Zo kunnen cursisten en experts ongedwongen en gelijkwaardig de verdieping opzoeken. Op de universiteit probeerde ik dit ook te doen, maar dat stuitte op steeds meer weerstand. Dat vind ik zo jammer, dat je door regels en controle de contactmomenten verliest.

Een eindbeoordeling vind ik niet belangrijk. Het gaat mij om de persoon, om het gesprek.

Wij toetsen cursisten niet aan het einde, maar juist tijdens het proces. Als iemand zich niet voldoende inzet wordt het coachgesprek een mini-functioneringsgesprek: 'Je levert niet genoeg, we zien te weinig inzet.' Je gaat ervan uit dat je daarmee iemands eergevoel raakt. Dat klinkt flinterdun, maar ik sta er wel volledig achter. Een diploma zegt mij niks. Als ik iemand aanneem, kijk ik bijna nooit naar een CV. Ik moet met iemand kunnen werken. Zien dat het erin zit.

Jana Vyrastekova droomt van **ambitie**

Geef studenten de ruimte om fouten te maken, en leer ze om daarvan te genieten.

We proberen studenten te motiveren door verplichtingen en toetsen, maar hebben weinig aandacht voor vragen als: waarom denk je dat het belangrijk is dat je dit leert? Wat maakt het voor jou tot een succes? Studenten vinden het daardoor soms vervelend als ze geconfronteerd worden met een leermoment. Onzekerheid vinden ze lastig, terwijl dat juist iets positiefs is. Je zou willen dat ze mogen denken: 'Dit ging fout, wat fijn! Nu heb ik echt iets kunnen leren.'

Help studenten hun einddoel beter voor ogen te krijgen, zodat ze bereid zijn om er energie in te steken.

Ik waardeer het enorm als iemand moeite heeft met wiskunde, hard werkt en het vak toch haalt met een 6. Dat zijn voor mij inspirerende verhalen. Als je een nieuwe taal leert kun je ook niet meteen een mooie roman lezen. Je moet er tijd en energie in steken. Je hersens inspannen. Oefenen en het vertrouwen hebben dat je het uiteindelijk leert. Ik vind het gek dat er geen toelatingsexamen voor opleidingen is. Daarmee creëer je bij studenten het besef dat ze iets willen overwinnen: dit is het waard om me voor in te spannen.

Werk samen om complexe problemen te onderzoeken en tot vernieuwende inzichten te komen.

Ik vind het belangrijk dat docenten en studenten met elkaar praten en niet tegenover elkaar staan. In mijn ideale cursus praat ik met groepjes van twintig studenten over moeilijke en uitdagende kwesties. Of we daar uiteindelijk een oplossing voor vinden is niet belangrijk. De studenten gaan helemaal uit hun dak tijdens het uitzoeken en komen terug met inzichten waar ik ook van leer. Dat gebeurt soms in de master en dat is fantastisch. Dat zijn de meest leerzame momenten uit mijn leven.

Ard Lazonder droomt van

variatie

Het onderwijsaanbod kan persoonlijker. Niet alleen inhoudelijk, maar ook in vorm en organisatie.

In mijn studie mocht ik soms kiezen: doe ik tentamen of schrijf ik een essay? Dat is mooi. Je zou ook keuze in onderwijsvormen kunnen aanbieden: kies je een leesgroep, of weblectures in combinatie met zelfstudie? Studenten zijn heel goed in staat om keuzes te maken die passen bij hun leervoorkeuren. En waarom kunnen studenten niet langer over hun studie doen als ze dat willen? De huidige studiedruk maakt dat ze berekenend te werk gaan en niet zomaar iets extra's doen. Dat vind ik jammer. Het maakt een opleiding schools.

Werken in kleine groepen maakt het gemakkelijker om variatie en interactie te bieden.

Het is best mogelijk om actieve werkvormen te gebruiken bij grote groepen, maar dan moet je geluk hebben met de groep en ben je veel tijd kwijt aan voorbereiding. Als geld geen rol zou spelen, dan zou ik het liefst met groepen van ongeveer twaalf studenten werken. Dan heb je geen uitgebreide voorbereiding nodig en kun je samen met de studenten nog alle kanten op. Daarvoor moet het aantal docenten natuurlijk omhoog. Op dit moment kunnen we zo'n kleinschalige aanpak alleen gebruiken als we er veel eigen tijd en liefde in stoppen.

'Teaching to the test' doe ik niet. Ik wil studenten een manier van denken bijbrengen.

Ik houd me niet bezig met studenten klaarstomen voor een zes. Ik ga veel buiten de stof om die ze moeten lezen. Ik behandel achtergronden, oorspronkelijke studies en actuele ontwikkelingen. Studenten kunnen veel leren van hoe je vertelt over je eigen onderzoek, hoe je uitkomsten interpreteert, hoe je redeneert en hoe je bronnen uitlegt. Ik bespreek regelmatig onderwerpen uit artikelen waar ik op dat moment zelf aan werk. Dat levert mij ook weer nieuwe inzichten op.

Simon Tans droomt van

interactie

Ik wil studenten helpen om zelf te leren, in plaats van bezig te zijn met het overdragen van feitenkennis.

De hoeveelheid kennis die we willen overdragen gaat ten koste van het inzicht. Het is veel belangrijker dat er kwartjes vallen. Ook al is de consequentie dat je dan maar de helft van de stof behandelt. Studenten moeten leren hoe ze zelf kennis kunnen verwerven, kunnen toepassen, en er op een creatieve manier iets eigens aan kunnen toevoegen. Daarvoor moet je geen rijtjes opdreunen, maar zelf nadenken en proberen. Net zo lang tot je het snapt.

In mijn ideale cursus heb ik kleine groepen studenten voor mijn neus en alle tijd voor interactie.

Dan is er ruimte om met elkaar in gesprek te gaan, iedereen aan het woord te laten en een casus steeds vanuit een andere invalshoek te benaderen, om te testen of iedereen het echt snapt. Waar dat nodig is geef je extra toelichting, aanvullende informatie, of biedt je nieuwe inzichten. Veel meer afgestemd op wie je voor je hebt en hun individuele niveau, zodat ze gemotiveerd en geprikkeld blijven om zich in te zetten.

In de interactie met studenten zou ik zoveel zien en horen dat tentamens en cijfers niet meer belangrijk zijn.

Door de grote studentenaantallen moet je tentamenvragen zo opstellen dat studenten precies die steekwoorden opschrijven die je wilt horen. Dat heeft invloed op hun studiehouding en vaak toets je zo niet wat je eigenlijk wilt weten. Terwijl ik in een werkgroep eigenlijk al precies weet wie het beheerst en wie niet. Ik vraag me weleens af wat het eigenlijk waard is, al die cijfers. Vraag studenten om hun tien beste producten in een portfolio te zetten. Dan weten werkgevers in een oogopslag wat ze in huis halen.

Hanneke Spath droomt van **inzicht**

Geef studenten de tijd om hun weg te vinden, fouten te maken en te ontdekken wie ze zijn en wat ze willen.

Doe jij het beter op het podium, of achter de schermen? Dát moet je weten als je klaar bent. Je moet een keer samenwerken met iemand waar het achteraf niet mee blijkt te klikken. Laat het lekker misgaan. De universiteit is een speeltuin. Maak daar gebruik van. Het doel is nu om zo snel mogelijk door alle hoepels te springen en met een bul naar buiten te lopen. De nadruk ligt op rendement, terwijl die zou moeten liggen op ontwikkeling.

Investeer in interactie om te zorgen dat het kwartje valt bij een zo groot mogelijke groep.

Als docent wil ik de tijd nemen om het nóg een keer uit te leggen aan wie het nog niet snapt. Ik wil de ruimte hebben om juist ook de grote middenmoot te helpen om zich te ontwikkelen. Met een extra toelichting, een tekening erbij, net zolang tot de mist optrekt. Want als studenten eenmaal snappen hoe het bouwwerk in elkaar zit, hebben ze veel minder kennis nodig. Ze zijn dan in staat om die zelf verder aan te vullen. Helaas hebben we daarvoor nu te veel studenten en te weinig staf.

Maak ruimte voor verschillen. Stem verwachtingen af en daag studenten uit op hun eigen niveau.

Je kunt studenten niet meer als eenheidsworst behandelen. Stel je eens voor dat studenten voor de verplichte vakken kunnen kiezen uit drie varianten: verdieping, basis, of extra uitleg. En dat je dan voor minimaal een van je hoofdvakken de verdiepingsvariant moet doen. Dan haal je ook als docent veel meer uit je onderwijs. Nu schieten we altijd in het midden en dat gaat ten koste van de verschillen, de individuele leeropbrengst en het plezier.

Edwin van Meerkerk droomt van **visie**

We kunnen meer uitwisselen. Tussen opleidingen, tussen faculteiten en met de maatschappij.

Het aanbieden van transdisciplinair onderwijs is een goede ingang om de samenwerking met de praktijk te versterken en zo bij te dragen aan maatschappelijke ontwikkelingen. Natuurlijk vindt die uitwisseling nu ook plaats, maar niet structureel. Het zou mooi zijn als we beter laten zien dat we een brede universiteit zijn, door meer af te stemmen en meer samen te werken. Ik denk daarbij aan organisatorische aspecten, zoals het aantal EC per cursus, maar ook inhoudelijk liggen er kansen. Hoe mooi zou het zijn als letterenstudenten ook in aanraking komen met Einstein en betastudenten iets leren van Shakespeare?

Het ontwikkelen van onderwijs moet een gezamenlijke inspanning worden.

Docenten gebruiken hun ervaringen vaak puur om zichzelf of hun eigen onderwijs te ontwikkelen. Maar die ervaringen zijn goud waard. Die moeten we meer met elkaar en met studenten delen. Ook kunnen we meer samen met studenten onderwijs ontwikkelen. Met zijn allen om tafel, formuleren wat je gaat doen, studiepunten toekennen en na afloop evalueren. Soms komen daar briljante ideeën uit. Bovendien werken we door meer uit te wisselen als universiteit ook aan een gedeelde visie op onderwijs.

Vernieuwing ontstaat door gezamenlijke kaders vast te stellen, met daarbinnen vrijheid.

Ik merk dat studenten goed presteren als er een duidelijk kader is, met daarbinnen vrijheid om een eigen invulling te geven. Aan zo'n kader heb ik zelf ook behoefte, maar dan universiteitsbreed. Een visie op onderwijs met concrete speerpunten, die richting geeft aan keuzes over onderwijs. Daarmee draag je als universiteit uit: hier geloven wij in en dit is de kant die we op willen. Een gezamenlijke visie geeft richting, creëert beweging en brengt het gesprek op gang. In de interactie gebeurt het. Daar ontstaat de innovatie.

Paulien Meijer droomt van

creativiteit

Ik vind het belangrijk dat onderwijs autonomie bevordert: wat wil je, in plaats van wat moet je.

Studenten geven aan dat ze soms teleurgesteld zijn over hoe schools het hier is, dat ze het kritisch denken en de autonomie missen. De motivatie die ze hebben bij binnenkomst raken ze vaak al snel kwijt. Ze gaan zich richten op de eisen die de docent stelt, zonder daar nog bij na te denken. Als studenten mij vragen hoe ze iets moeten doen, dan draai ik de vraag vaak om: hoe zou je het willen doen? Sommigen schrikken ervan hoe lastig ze het vinden om die vraag te beantwoorden.

Er moet meer aandacht zijn voor verschillende achtergronden en interfacultaire samenwerking.

We moeten studenten voorbereiden op het feit dat zij straks samen de maatschappij gaan vormgeven. Dan kom je er niet met alleen aandacht voor individueel leren. Dan moet er niet alleen aandacht zijn voor kennis, maar ook voor discussiëren, kritische beschouwing, meningsvorming en contact met andere disciplines. Pas als je met elkaar in gesprek gaat, kom je erachter wat je zelf te bieden hebt en hoe je gebruik kunt maken van wat een ander kan.

Minimaliseer toetsing en geef studenten het vertrouwen om zelf en samen aan de slag te gaan.

In een aantal cursussen geef ik geen cijfers en dat koester ik. Belonen met een cijfer beïnvloedt het leergedrag. Als je studenten vanuit vertrouwen aanspreekt is er veel meer mogelijk. Ze richten zich dan niet op het afvinken van criteria en kunnen helemaal losgaan. In plaats van in de banken zitten om aantekeningen te maken voor de toets, gaan ze zelf met concepten aan de slag. Dan zie je ze soms helemaal gegrepen worden door een onderwerp. Als docent is het dan kijken en genieten.

Harold Bekkering droomt van **motivatie**

Het zou goed zijn als studenten kiezen voor hun eigen programma. Zo persoonlijk mogelijk.

Monodisciplinaire opleidingen vind ik niet meer van deze tijd. Je kunt je in brede bacheloropleidingen nu uitgebreid oriënteren. Specialiseer je pas wanneer dat voor jou relevant is en ontwikkel je in je eigen tempo. Als je statistiek een moeilijk vak vindt, dan doe je daar toch wat langer over? Je moet het gevoel hebben dat je groeit, maar je hoeft niet overal goed in te zijn.

Onderwijs moet in kleine groepen plaatsvinden, met veel ruimte voor intervisie.

Alles is nu veel te massaal. Spreek met elkaar af in groepjes, leer van elkaar, stel elkaar vragen. We hebben allemaal een ander model van de wereld. Daar kom je pas achter als je met elkaar praat. Die verbondenheid is zo belangrijk. Docenten moeten een rol spelen in die persoonlijke ontwikkeling. We kunnen zoveel bieden als we meer tijd hebben om met studenten te praten. Inspelen op vragen als: waar ben je mee bezig, wat wil je ontwikkelen? Daar moet je ze bij helpen, dat kunnen ze niet alleen.

Verminder de focus op kennis en toetsing. Het gaat om het stellen van vragen en het uitpluizen van problemen.

We leren studenten nu details die ze vergeten omdat ze die nooit meer gebruiken. Het systeem van toetsen werkt dat in de hand en is bovendien een extrinsieke prikkel, wat dodelijk is voor motivatie. Je moet niet leren hoe het zit. Je moet leren om de juiste vraag te stellen. Leren om vanuit onderzoek naar thema's te kijken. Het maakt niet uit of je in het onderzoek terecht komt, het hebben van die vaardigheid maakt je een academicus. Als toetsing heb ik eigenlijk alleen behoefte aan een goede scriptie. Als je die kan laten zien, is je diploma verzilverd.

Jan Bransen droomt van

toewijding

Laat studenten pas beginnen met studeren als ze eraan toe zijn. Dan staat de leervraag voorop.

Ik denk dat de universiteit een grote en belangrijke taak heeft, maar levenslang. Stel je voor dat je na de middelbare school vouchers krijgt voor zes jaar hoger onderwijs, die je mag inzetten wanneer je wilt. Je start op het moment dat je een duidelijke leervraag hebt en je komt op verschillende momenten in je leven terug om je bij te scholen. Daarvoor moeten we het onderwijs flexibeler inrichten. Met korte en stapelbare modules, die optellen tot iets als een master. Dan kunnen we iedereen maatwerk leveren.

Faciliteer studenten om erachter te komen wat ze willen en hoe ze daar kunnen komen.

Ik stel me voor dat er educatieve gidsen komen die niet bezig zijn met het belang van een instelling of opleiding, maar puur met de leervraag van studenten. Die doen eigenlijk in het groot wat ik nu doe bij het begeleiden van een scriptie. Een student begint met een vaag idee. In gesprek wordt dat langzaam scherper. Ik zorg dat het idee vorm krijgt tot het punt waarop die student denkt: dát is hem precies. Dat duurt een tijdje. Daar heb je in de rest van het onderwijs op dit moment geen ruimte voor.

Stop met het afrekenen op resultaten, dan daag je studenten uit om te willen leren.

De leuke nieuwsgierigheid, die ieder mens in zich heeft, vervormen we doordat we die koppelen aan het verzamelen van juiste antwoorden. Daardoor doen ze hier hetzelfde als op de middelbare school: wachten tot ze een opdracht krijgen of een toets moeten maken. Dan heeft onderwijs alleen nog maar een signalerende functie. Het huidige diploma vertelt een werkgever: deze persoon kan wel iets en is braaf genoeg om het lang vol te houden.

Evelyn Kroesbergen droomt van **flexibiliteit**

Laat studenten hun eigen route bepalen, zodat ze hun nieuwsgierigheid en hun passie kunnen volgen.

Toen ik studeerde werd ik boos als iemand vroeg wat ik wilde worden. Ik studeerde om me te vormen. Dat lijkt tegenwoordig helemaal weg. Ik zie maar weinig studenten die extra-curriculaire activiteiten ondernemen. We zijn ons teveel gaan richten op gestructureerd onderwijs en het aanleren van kunstjes, waarmee we tegemoetkomen aan een bepaalde groep studenten. Mede daardoor is er een groep getalenteerde studenten die op de universiteit nu stukloopt. Voor hen is ons onderwijs niet meer geschikt.

Maak tijd en ruimte voor maatwerk en spreek je verwachtingen naar elkaar uit.

Ik vind dat we de taak hebben om talent te stimuleren, niet om studenten door hun opleiding te laten kabbelen. Als iemand met hoge cijfers binnenkomt en met hoge cijfers afstudeert, heeft die zich dan ontwikkeld? Als ik een scriptie begeleid vraag ik voor welk cijfer iemand gaat en daar werken we dan naartoe. Als je voor een zes gaat is dat prima, maar daar ga ik niet in investeren. Als je voor een negen gaat wil ik iets extra's zien en geef ik ook iets extra's. Meestal komt dat aardig uit. Je krijgt het commitment dat je naar elkaar uitspreekt.

Laat cijfers los. Hoe meer je reguleert, hoe minder ruimte studenten hebben om zichzelf te ontwikkelen.

Cijfers afschaffen betekent dat je kunt vragen: waar werk jij in deze cursus naartoe? Dan is er niemand die zegt: 'ik ga zeven weken slapen en dan in een week het boek leren'. Als studenten daar een goed plan voor moeten schrijven, dan gaan ze dat ook uitvoeren. En als docent geeft dat je de mogelijkheid om een creatieve uitwerking te belonen. Dat kan nu haast niet met al die puntensystemen.

René ten Bos droomt van

verbinding

Ik zou veel meer tijd en ruimte willen om samen met studenten te experimenteren, om vrij te denken.

Ik verlang naar een tijdperk van nieuwe nieuwsgierigheid, waarin studenten leren niet als middel zien, maar als doel. Je mag best wat vraagtekens zetten bij de enorme hang naar methodologie die hier heerst. We vragen nauwelijks naar bevindingen, maar letten vooral op dat iedereen alles netjes doet, volgens de goede orde. Wetenschap gaat niet vooruit van dat soort dingen. Wetenschap gaat vooruit van het formuleren van wilde hypothesen. Van uitproberen. We moeten de grenzen die het instituut zichzelf heeft opgelegd weer vaag maken en nieuwgierigheid belonen.

Ik wil studenten leren kennen en hoop ze zo te raken dat ik ze een soort levenshouding meegeef.

Ik vind het bedroevend als je op je 21e afstudeert en op je 28e een burn-out hebt. Dan ga je te hard. Studeren moet een onderdeel zijn van wie je bent. Daar wil ik als docent aan bijdragen. Ik wil weten wat er speelt onder studenten. Wat hun dilemma's zijn. Welke thema's ze aanspreken. Waarom ze dingen anders doen dan mijn generatie. Ik heb altijd de verbinding gezocht. Bijvoorbeeld door een week met een groep studenten in Frankrijk te gaan zitten, of door ze thuis uit te nodigen voor leesgroepjes.

Om interactie en kwaliteit te waarborgen heb ik kleine werkgroepen nodig.

In groepen van 30-40 studenten heb je eigenlijk geen interactie. Ik kan dan niet goed inschatten wat iemand heeft opgestoken. Tentamens zou ik het liefste allemaal mondeling afnemen. Het gaat mij om de opbouw van een redenering, niet om de reproductie van kennis. Maar ook een toets met open vragen gaat niet met honderden studenten. De aantallen leiden daarmee tot standaardisering. Daardoor verdwijnt ook de motivatie, zowel bij docenten als bij studenten.

**Translations
vertalingen**

Jan Kremer dreams of **trust**

Give students a blank diploma and have them create a portfolio that charts their individual development.

A blank diploma is a sign of trust. The personal portfolio would add the value. Today's diplomas offer false security, it says little about the person grasping it. It meets a sort of grey, uniform criteria that results in many young people dropping out. There are numerous other ways of demonstrating that you're good at something; ways much richer, much more personal.

Help students learn by experience, by working together and acquiring knowledge for themselves.

Education still places far too much emphasis on the dated notion of knowledge being something concrete and durable that you need to transfer. Knowledge lying around somewhere, hidden in dusty recesses just waiting to be (re)discovered. But knowledge is in the ether. Knowledge is created by talking about it, spending time with and on it, by experiencing it first-hand. It's dynamic and bound to context. You need a practical environment to make knowledge meaningful. Let students work on innovative projects, that encourage and enthuse them. Jointly, this is the route to creating new knowledge, to innovating. Via coaching you can stimulate, curb, direct and guide students as necessary in the process; offering space, trust and security.

Don't force students to conform to an arbitrary strict norm, but let them raise their own personal standard.

Boiling down what you've learned into a meaningless percentage grade is an act of utterly pointless reductionism. And it engenders its own perilous consequences in eliciting a study mentality oriented exclusively towards the exam. As a student of gynaecology I was never offered grades, only feedback, facilitating my learning from experience. Consider the peace and quiet that would give if you only test to give guidance to the learning process and check the student's progress. That would impart space and security to students, underpinning their motivation to do something impressive during their studies.

I think it's our job to deliver students motivated towards self development.

By abolishing maintenance grants and becoming results orientated, the space for students' personal-professional development has been squeezed out. Meanwhile the professional field is crying out for independent thinkers keen and able to develop. But if students only study to pass a set test and by the end of their course still expect their lecturer to explain everything, then it begs the question; what exactly are they prepared for?

Lecturers must become less information dispensers and more learning process facilitators.

Since I completed coach training, I've increasingly noticed how little we talk to students about who they are. About what they want and what they're capable of. What choices do you make? How would you like to develop yourself? They blindly follow a rigid programme in a system with its sights set firmly on the average; on the mediocre even. We need to crack this mold; not only at programme level, but also at course level. By addressing what someone would like to do you stimulate the learning process, both for the high-flyers and those who perhaps find the going a shade tougher.

Rather than stacking up facts, or data, it's better to focus on the essence: the academic process, the research spirit.

Students often land in jobs at variance to their chosen field of study. Now there's a clue for you if ever there was one. A company certainly wants you to have an academic diploma, as it demonstrates you have an enquiring mind, a research-oriented approach, and will know how to home in on the critical questions. But we're far too hung up on subject-specific knowledge, which by its very nature tends to have a rapidly approaching sell-by date. Bald facts rarely stick. A student's ability to apply a theory is far more significant. They must independently acquire the ability to set up and perform research. To do this, what they don't need is a dogmatic belief in dyed-in-the-wool formulas.

Mariska Kleemans dreams of **autonomy**

Dennis Löwik
dreams of
inspiration

Rather than introducing further stimuli, students need more time for reflection and processing.

We're never bored these days, distraction is everywhere. I am just as guilty, I take my smartphone to the bathroom to check Twitter. To really relax and unwind I need to go running, this is the only way I can make space in my head for new ideas. Large companies such as Google know and understand this. They award their employees a day a week to do some personal freewheeling. This creates a pause, which relaxes the brain. I would like to achieve something similar with my students. More time for their brains to process everything, elbow free the space for reflection and to arrive at new insights.

I like to work together with students during contact hours, to share my enthusiasm for the subject.

When someone demonstrates enthusiasm, this creates curiosity. I ensure I make the time for this when I see students, allowing me to work together with them on something. I try as far as possible to develop things such as knowledge transfer or preparing for sessions into something they can do by themselves. Jointly we make time together in the educational process to look at problems and seek out possible solutions. This permits me to identify the stumbling blocks and re-examine and explain what someone doesn't understand.

Students need feedback, not grades. A final assessment mark only results in frustration.

Exams are just measuring tool with a wide fault margin, shoe-horned into the process for the benefit of the external world. You need to safeguard that students actually get exposed to and work with the content. All exams do is show where a student stands and what is still required for further development. We are currently working on creating trans-disciplinary exams in our course. I really see that as the future of exams. You'll require knowledge and experience from a range of subjects to finalise successfully a project with an interdisciplinary theme.

Breaking free of protocols. Placing the responsibility squarely at lecturers' and students' feet. That's what I want.

Education is full of quality demands. You need the guts to let go of this stringent control. Make choices stemming from a vision and take the occasional mistakes on the chin. If you don't do that, all you do is create a monster. And that's what we have here. We need to return trust, passion, a feeling of honour and pride. Ensure students really play their part, for example by letting them work within a department again, alongside us. Create that balance between professionalism and control. That would be the gold standard for me. I would give it my heart and soul to realise that.

The attention must be recalibrated towards coaching and directing the learning process, through intense contact.

In my company, the learning process is supervised by coaches with ample knowledge of the discipline. We keep a close eye on our trainees: what connects, what do they need, at what point do we lose them? We create quite a number of informal contact moments, that encourages both trainees and experts to trawl jointly for depth in a relaxed and equitable manner. I tried to do something similar at the university, but met with increasing resistance. It's really quite sad that due to rules and checks you lose the contact moments.

The final assessment has little significance for me. What counts is the person, the discussion.

We don't test the trainees at the end, but during the process. If someone has not quite given it his or her all, the coaching meeting becomes a sort of mini performance review: 'You're not delivering sufficiently, we don't see evidence of a full-on effort.' The idea is that you take aim at a person's notion of honour. This may sound insignificant, but I firmly believe in it. After all a diploma is just that; a piece of paper! When I take someone on, I barely glance at their CV. I have to be able to work with someone, I need to see that this person has got what it takes.

Rick van Baaren
dreams of
freedom

Jana Vyrastekova
dreams of
ambition

Allow students space to make mistakes and teach them how to enjoy and benefit from these.

We try to motivate students via demands and exams, whilst paying scant attention to questions such as: why do you think it's important to learn this? Why is this successful? Students therefore sometimes find it awkward, unpleasant even, when confronted with a learning moment. They find the insecurity grates, when in reality it's a positive thing. I wish they'd think: 'This went wrong. Great! I've actually learned something here.'

Help students to obtain an improved image of their ultimate goal and they'll volunteer more energy.

I truly appreciate it when someone who truly struggles with maths puts in an exceptional effort just to squeeze through with a pass. For me, these are inspiring stories. When learning a new language you can't immediately start with reading a great novel. You have to give it time and energy, exercise your brain. Practise, and have faith that you will eventually learn it in the end. I find it actually quite strange that there are no entrance exams which, if there were, would create the notion for students that there's something to achieve, a challenge worth pursuing.

Working together researching complex problems and gaining innovative insights.

I believe it's imperative for lecturers and students to talk to each other and not confront each other from opposite sides. In my ideal course I would talk to groups of around twenty students about difficult or challenging issues. Whether or not we find a solution to these is not really the point. The students enjoy their research and return with insights I can also learn from. This occasionally happens during a Master's course and that's fantastic. Those are the most educational moments in my life.

The education on offer could be somewhat more personal. Not only in content, but also in its form and organisation.

When I was a student I was often offered a choice: shall I sit an exam or shall I write an essay? That's great. These days courses could also offer a selection in the various routes the education on offer takes. For example, a choice between a reading group or web lectures combined with self-study. Students are perfectly capable of making choices that fit their learning patterns and preferences. And why shouldn't students be given the opportunity to take longer to finish a course if this is what they feel they need? Current study pressures encourage a calculating approach to studying, one in which students don't readily do anything extra. And that's a pity, it makes for rigid frameworks and courses.

Working in small groups would make it easier to offer variety and interaction.

It is possible to use active modes of instruction in larger groups, but you have to be lucky with the group and it absorbs a lot of time to prepare. If financing wasn't an issue, I would preferably work with groups of roughly twelve students. You wouldn't need elaborate preparation and together you could explore a number of avenues of approach. Lecturers' working hours would of course need to increase to accommodate this. Currently such a small-scale approach is only possible if you invest a great deal of your own time, effort and passion in it.

'Teaching to the test' is something I don't do. I want to teach students a way of thinking.

I refuse to spend my time merely prepping students to hit an average pass mark, print a diploma and exit via the revolving door. I venture quite widely around the content of what they have to learn; I plough deeper into backgrounds, original studies and current developments. Students can also learn a great deal from how you talk about your own research, how you interpret results, your reasoning and how you explain sources. I regularly discuss subjects from articles I'm actually working on. That also repays me with fresh insight.

Ard Lazonder
dreams of
variety

Simon Tans dreams of **interaction**

I want to help students learn for and by themselves rather than just simply transferring data.

The volume of knowledge we're required to pass on is to the detriment of insight. It's far more important for the penny to drop, even if you only cover half of the subject matter in the process. Students need to learn how to research and acquire knowledge under their own steam, how to apply this and how to make it their own in a creative way. Learning by rote rarely sparks innovation, but thinking for yourself and trying things out, until you get it, that's how it works and how you learn.

My ideal course would consist of small groups of students with all the time in the world to interact.

Only then would there be the space to talk to each other, to let everyone speak and to approach a subject from every angle, to test whether everyone really understands. Where required you could introduce additional information, extra explanation, or offer new insights. You would be much more centred on who you have in front of you, addressing their individual level and needs, ensuring they're motivated and encouraged to turn in their very best effort.

By interacting closely with students I would see and hear so much that exams and grades would be superfluous.

The voluminous numbers of students demand you set your exam questions to prod the students into returning exactly those key words you wish to hear. This influences their attitude towards studying and often means you're not actually testing knowledge but end up examining parrots. With a small work group I would know exactly who does and who doesn't understand. I sometimes question the value or point of all these grades and statistics. Instead, have students put their ten best products in a portfolio and potential employers will instantly sort out the wheat from the chaff.

Give students the time to find their own way, to make mistakes and discover who they are and what they really want.

Do you enjoy being out front, in the limelight on stage, or do you operate better behind the scenes? That's the thing you need to have answered by the time you've finished your course. It's an experience to work with someone whom you didn't really gel with. Let things go awry occasionally. University is a playground, so use the time and opportunity well. However, the objective these days seems to be to jump through the hoops as rapidly as possible. To head out through the revolving door and hit the streets with your freshly printed diploma. The emphasis is on results, while it should really be on development.

Invest in interaction to ensure the penny drops for as many students as possible.

As a lecturer I don't mind taking the time out to explain things again to someone who doesn't get it first time around. I want the space to help the large group in the middle to develop. With additional explanation, perhaps a drawing or two... as much time as it requires for the haze to clear. For once students realise how the framework is put together, they need a lot less actual knowledge. They're then able to bring their own knowledge to bear. Unfortunately, we currently have far too many students and too few staff to do this properly.

Make space for differences. Harmonise expectations and challenge students at their own level.

You cannot teach students with a one-size-fits-all method. For their obligatory subjects, if students could choose from three levels: basic, basic with additional explanation or in-depth, and as a minimum for one of the main subjects the students would be required to select the 'in-depth' option, then as a lecturer you would get so much more from your teaching. Currently we always just aim at the centre ground, to the detriment of variation, the individual learning results and the fun.

Hanneke Spath dreams of **insight**

Edwin van Meerkerk dreams of **vision**

We need to exchange more. Between programmes, between faculties and also with society.

Offering trans-disciplinary education is a good starting point for reinforcing collaboration in practice, thereby contributing to social development. This exchange of course also currently takes place, but not in a structural manner. It would be an improvement if we would really show how broad this university is, for example by more dialogue, harmonisation and collaboration. That can be done in organisational aspects, such as the number of ECs per course, as well as by creating opportunities regarding content. Wouldn't it be just wonderful if the liberal arts students came into contact with Einstein, whilst students of the exact sciences got to meet Shakespeare?

Developing education must become a joint effort.

Lecturers often use their experiences restrictively for their own self development or teachings. However, these experiences are worth their weight in gold. We should open up and share these more, with each other and with students. We should also look around for ways to develop education with students. Together around the table; formulate what it is we're going to do, award the credits and evaluate the results. This can sometimes throw up some brilliant ideas. As a university, by exchanging more you also work on a wider, shared vision of education.

Innovation stems from jointly creating a framework, within which you can award ample freedom.

I notice that students perform well when presented with a clear framework, within which there's ample opportunity and freedom to give things your own personal twist. I could use such a framework myself, but then university-wide. A vision of education with concrete spearpoints that gives direction and credence to educational choices. As a university you would then express what you believe in and where you wish to go. A mutual vision gives direction, creates movement and fires up discussions. It's within that interaction that things begin to spark; this lies at the very root of innovation.

I think it's important for education to stimulate autonomy: what do you want to do rather than what are you obliged to do.

Students sometimes complain about the rigidity of the learning environment here; they miss a level of critical thinking and autonomy. The motivation they have when starting often ebbs away quite quickly. They start to centre on a lecturer's demands and jettison thinking for themselves. When students ask me how to do something, I often turn the question around: how would you like to do it? Some take fright and find it difficult to answer.

More attention needs to be given to various backgrounds and inter-faculty collaboration.

We need to prepare students for the notion that it is they who will give form to tomorrow's society. Navel gazing at your own individual learning process won't deliver that. As well as knowledge, attention needs to concentrate on discussion, critical reflection, the formation of opinions and contact with other disciplines. It's only when you start talking to others that you discover what you personally have to offer, as well as how you can benefit from what others know and can do.

Minimise exams and trust students to self-start and collaborate with others.

There's a number of courses at the conclusion of which I refuse to give a grade. Something I cherish. Rewarding someone with a percentage influences their learning behaviour. So much more is possible if you approach students from a baseline of trust. They will no longer focus on merely ticking off the criteria, whilst being presented with the opportunity to think out of the box. Rather than passively sitting making notes for the exams they can set to work on concepts and ideas. You will often see them become absorbed in the subject. As a lecturer you can then sit back and enjoy the show.

Paulien Meijer dreams of **creativity**

Harold Bekkering dreams of **motivation**

It would be good if students could choose their own programme; as far as possible tailored to the individual.

I find mono-discipline courses pretty irrelevant these days. I would prefer students experience a broad orientation within a wide ranging bachelors' degree course to ensure specialisation only occurs when appropriate. And develop this at the student's own speed. If a student struggles with the statistics course, then why not take some more time to absorb it? The idea is to feel or sense growth; no one is good at everything.

Education should take place in small groups, with ample space for peer interaction.

Everything is far too massively block scaled these days. Encourage students to meet each other in small groups, to learn from each other, to pose questions to each other. We all have a different view on the world, something you can only discover by talking to each other. This connection is vital. Lecturers need to play a role in this personal quest and development. We have so much more to offer if only we had the time to talk to students. You could address questions such as: what are you doing? What direction do you wish to develop in? You need to help them on their way with this; few achieve it under their own steam.

Reduce the concentration on knowledge and testing. Education should be about asking questions and unravelling issues.

We now impart facts to students which are promptly jettisoned because there is little use for them. The examination culture feeds off this and has become an all consuming, self-fulfilling extraneous source of stimulation, lethal to motivation. What's the point of learning how things are, you need to learn to ask the right questions, learn to look at topics from a researcher's point of view. It doesn't matter whether you actually arrive at a specific research topic, it's acquiring skills that reveals you as an academic. As for testing, all I need is a good thesis. If you can show me that, you'll get your diploma.

Encourage students to start their studies when ready. This will ensure that the learning objectives come first.

I think a university plays a major and key role; for life. Imagine that if on the last day of secondary education you were handed vouchers entitling you to six years higher education; vouchers you can use anytime. You would be free to pick the moment you feel you have a clear sight of your learning objectives. Free to return at various times in your life to add to or refresh the experience. Education would of course need to be a lot more flexible, with short, stackable modules that eventually culminate in something resembling a Master's degree. We could then deliver a tailored approach.

Let students find out what they want and how to get there.

I imagine educational guides or facilitators, separate from an institution's or course's goals, but interested only in a students' learning objectives. On a larger scale, guides would do what I currently do when supervising a thesis. A student starts with the vague outline of an idea. While talking this through, this idea gradually sharpens into focus. I ensure the idea acquires form and substance to a point whereupon the student eventually hits the tarmac: Yes! That's it exactly. This takes time. Across most of education, little space is awarded to this process.

Stop purely judging results and you'll encourage students into wanting to learn.

Enjoyable curiosity, something everyone inherits from childhood, is distorted by linking it to collecting 'correct' answers. This makes students approach university in the same vein as secondary school: they sit around until set an assignment or for the moment an exam looms. Education in this mode only operates a monitoring role. The current diploma says to an employer; the person in front of you is capable of something, but probably walked through the university 'system' without leaving footprints.

Jan Bransen dreams of **devotion**

Evelyn Kroesbergen dreams of **flexibility**

Let students determine their own route and encourage them to follow their curiosity and passion.

As a student, I always got frustrated when somebody would ask me what I wanted to become. I wasn't studying towards a specific vocational goal, I wanted to develop myself. These days, this no longer seems to be the case. I see very few students participating in extra-curricular activities. We've become way too focused on structured (some would say restricted) education and on learning to perform a handful of tricks; tricks which only cater to a certain middling group of students. This is partly the reason I see a number of talented students fail or drop out of university; this form of education is no longer relevant to them.

Make time and space for tailored learning and express your expectations to each other.

I think it's our task to stimulate talent, not to have students simply drift through their course. When someone arrives with high grades and leaves a couple of years later with exemplary grades, has he or she really developed? When I supervise a thesis process, I always ask what grade the student wants to aim for and then we work towards that. If your ambitions are just to scrape a pass, then that's fine too, but I don't expect me to invest much in that. If you aim for nine out of ten, then I expect to see something extra and I'm prepared to meet you half way with something extra. Usually this works out great; I'll certainly match the commitment we've promised each other.

Let go of grades and marks. The more you regulate, the less space you leave students to develop.

Losing the grades would free you up to pose the question: what are you aiming for with this course? No one will respond: "Well, I thought I'd just sleepwalk around for seven weeks, then cram the set content in during the final furlong". When students are faced with writing out a plan, most achieve what they put down on paper. And as a lecturer this gives you the opportunity to reward a creative outcome. These days, with all the bean-counting, assessing and grading, that's virtually impossible.

I would like to have a lot more room and time to experiment with students, more space for some free thinking.

I long for an era of new curiosity, one in which students don't view their time at university solely as a means, but as an objective in its own right. There are a few question marks hovering over the penchant for methodology here. We rarely ask students about their experiences but rather focus chiefly on whether or not everyone is getting everything done and in the appropriate order. Such an attitude will never stimulate good science. Science will only power forward as a result of out of the box thinking, of countenancing challenging hypotheses, when things are tried, when experiments happen. We must once again blur the limits that the institute has solidified over time and reward curiosity.

I want to get to know students and hope to touch their intellect, to instil an attitude to life.

It saddens me when I hear of someone graduating at 21 only to be burnt out by 28. That means accelerating too fast. Studying needs to become a part of who you are and I, as a lecturer, would like to contribute towards this. I want to know what's happening among students, what their dilemmas are, what themes appeal to them and how and why they do things differently from my generation. I've always looked for the connection, for example by taking a group of students to France, or inviting them to my residence for reading groups.

To safeguard interaction and quality I would need small work groups.

You have little personal interaction when teaching groups of 30 to 40 students. I then find it difficult to estimate what someone has actually learned. I would prefer to take all exams one to one. I'm interested in what underpins reasoning, not merely the regurgitation of knowledge. But if there are hundreds of students, even an exam with open questions is simply not possible. Scale of numbers begets standardisation. It also destroys motivation, for students and lecturers alike.

René ten Bos dreams of **connection**

Beelden
samen

Lenka Clayton (2013)

The Distance I Can Be From My Son

Park
<https://vimeo.com/49564932>

Back Alley
<https://vimeo.com/54962435>

Supermarket
<https://vimeo.com/54984971>

Restaurant of Mistaken Orders (2018)

The Restaurant of Mistaken Orders
<https://vimeo.com/337595152>

Peter Fischli & David Weiss (1987)

Der Lauf der Dinge [excerpt]
<https://youtu.be/-Lm48xH6PaY>

OK Go (2010)

This Too Shall Pass
<https://youtu.be/qybUFnY7Y8w>

Joseph's Machines (2018)

The Cake Server
<https://youtu.be/aullGqEyTm8>

Sprice Machines (2019)

The Pool Party
<https://youtu.be/7VODC7nFrYs>

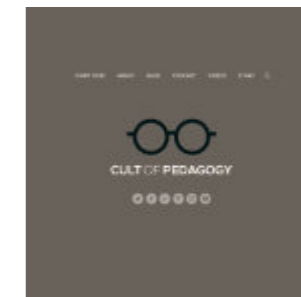
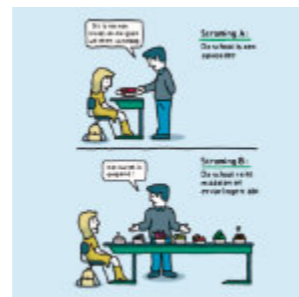
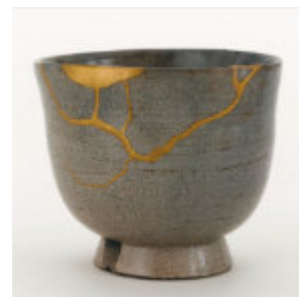
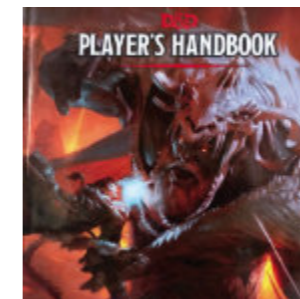
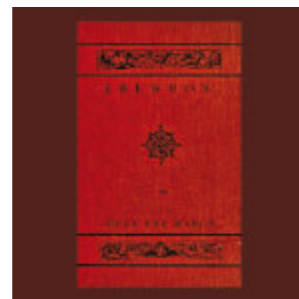
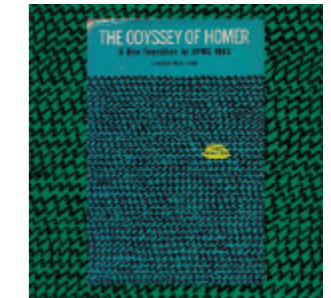
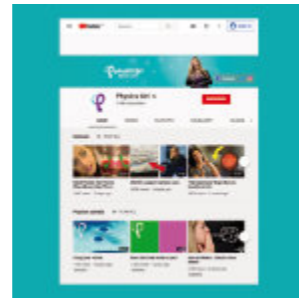
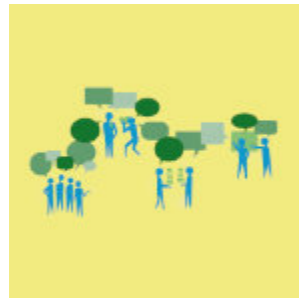

Docenten en ondersteuners van de Radboud Universiteit
Inspiratiekaarten

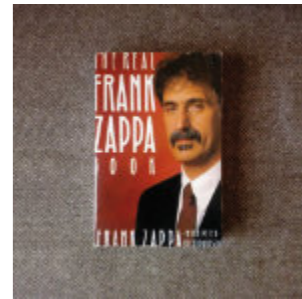
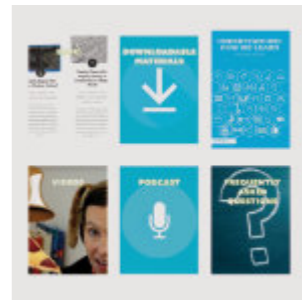
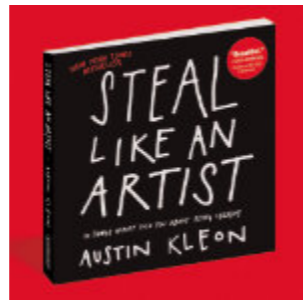
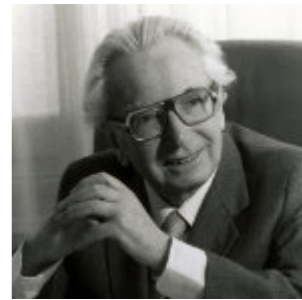
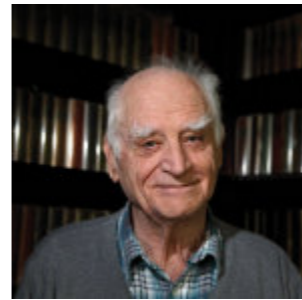
De verhalen achter deze kaarten zijn te vinden op www.ru.nl/docenten/edt

Teachers and teaching support of Radboud University
Inspirational cards

Find out about the stories behind these cards on www.ru.nl/docenten/edt

LIJST VAN GEBRUIKTE AFBEELDINGEN // LIST OF IMAGES USED

De illustraties bij de teksten zijn samengesteld uit gedigitaliseerde objecten uit de collectie van het Rijksmuseum: www.rijksstudio.nl

The illustrations accompanying the texts have been composed from digitised images of objects from the Rijksmuseum Amsterdam collection: www.rijksstudio.nl

- p.11 Rossellino - Kop van een jonge vrouw
Froehlich - Kapellen 2e plaat (fragment)
- p.13 Hesselink - Titaan
Kruimel - Blad uit een tulpenboek (fragment)
- p.15 Dannecker - Borstbeeld van Apollo
Merian - Tulp, twee takken mirte en twee schelpen (fragment)
- p.17 Leenhoff - Perseus
Schwegman - Zwaardlelie
- p.19 Lacomblé - Allegorische vrouwenfiguur
Anoniem - Bloemen en blad in een pot
- p.21 Bartolini - Carità educatrice
Schwegman - Tritonia crocata
- p.23 Leenhoff - Biblis
Anoniem - Keizerskroon, vlinder en rups
- p.25 Lacomblé - Badende jongeling
Barbiers-Snabilé - Tak met paarse sering
- p.27 Tetrode - Mercurius
Anoniem - Boeket bloemen
- p.29 Baars - Illusie
De Gijselaar - Tak met drie gele lelies
- p.31 Stracké - Sarah
Withoos - Dubbele gele ranonkel en insekt
- p.33 Ravenna - Buste van een Griekse filosoof
Anoniem - Zonnebloem, rups en twee vlinders
- p.35 Donett - Venus en Amor
Schwegman - Afrikaanse iris
- p.37 Anoniem - Venus Kallipygos
Withoos - Roos

